

PAPA XIV. LEO HAZRETLERİNİN 112. DÜNYA GÖÇMEN VE MÜLTECİLER GÜNÜ İÇİN MESAJI

(27 Eylül 2026)

Bu Çocuklardan Sadece Biri Bile (bkz. Matta 18:10)

Sevgili kardeşlerim,

Her yıl Dünya Göçmenler ve Mülteciler Günü, bizi göçün karmaşık olgusunun farklı yönlerine dikkatimizi yöneltmeye davet ediyor. Bu sene, 112. Dünya Göçmen ve Mülteciler Günü'nün teması olan "Bu çocuklardan sadece biri bile" ifadesi, dikkatimizi göç ve kaçış deneyimine doğrudan dâhil olan çocuklara, onlara gösterilmesi gereken özen ve "Benim adımla böyle bir çocuğu kabul eden, beni kabul etmiş olur" (Mk 9:37) diyen Rab'bin vaadine çekmektedir.

Yerinden edilmiş çocuklar: savunmasızlığın karmaşık bir gerçeği

Küçükler, küresel göç hareketleri içinde en savunmasız gruptur. Onlar, kendine özgü hikâyeleri olan ve vicdanımıza seslenen somut yüzlerdir. Her yıl milyonlarca çocuk ve ergen, savaş, yoksulluk, şiddet, çevre felaketleri ve diğer trajediler nedeniyle vatanlarını terk etmek zorunda kalıyor. Ne yazık ki, bu durumdaki çocukların sayısı giderek artmaktadır. Bu felaketin ekonomik, siyasi ve askeri sonuçları çok büyüktür. Göçmen çocukların çektiği acı, yer değiştirmeleriyle sona ermez. Küçücük çocuklar, ebeveynlerini, kardeşlerini ve arkadaşlarını kaybetmiş, tarif edilemez şiddet olaylarına tanık olmuş haldeler. Diğerleri ise ailelerinden uzun süre ayrı kalmış, ayrılığın acısını yaşarken onlarla yeniden bir araya gelmeye çalışıyor. Ayrıca, ebeveynleriyle birlikte yolculuğa çıkan, ancak aşırı ve travmatik koşullara maruz kalan çocuklar da var. Ve son olarak ebeveynleri geri gönderildiği için onlardan ayrılmak zorunda kalanların trajik durumunu da görmezden gelemeyiz.

Bu zaten dehşet verici duruma daha başka trajediler de ekleniyor: göç yollarında ölümler, insan ticareti ve sömürü, silahlı çatışmalarda kullanılmak üzere çocukların askere alınması, cinsel şiddet, zorla evlendirmeler ve yolculukları sırasında yaşadıkları veya tanık oldukları vahşetler. Onların onurları defalarca ayaklar altına alınıyor.

"Göçmen Çocuklar, Savunmasız ve Sesi Duyulmayanlar" temasına adanmış 2017 Dünya Göçmenler ve Mülteciler Günü Mesajında Papa Françesko, göçmen çocukların "üç açıdan savunmasız olduklarını" hatırlatmıştı: "Onlar çocuk, yabancı ve kendilerini koruyacak imkânları bulunmuyor. Çeşitli nedenlerle vatanlarından uzakta yaşamaya mecbur kalan ve ailelerinden ayrı düşmüş olanlara, herkesin yardım etmesini rica ediyorum."

Yine de, bu kadar karanlığın ortasında dayanışmanın ışığı eksik değildir. Bireyler, aileler, sivil toplum kuruluşları ve kilise toplulukları, yolun diğer yanından umursamazlıkla bakıp geçmiyor (bkz. Luka 10:29-37). Bu çocuklara bir aile yuvasının sıcaklığını yeniden yaşatmak için evlerinin kapılarını açan aileleri; kabul merkezlerinde hizmet veren eğitimcileri; göç yolları boyunca ve şehirlerimizde bu miniklerin görünmez yaralarını sarmak için her gün kendilerini adayan gönüllüleri ve yardım çalışanlarını düşünüyoruz. Onlar, adanmışlıklarıyla, sevginin kayıtsızlığı yenebileceğine tanıklık ediyorlar.

Bu çocuklardan sadece biri bile

Bu trajik gerçeklik karşısında, düşüncelerim vicdanlarımızı derinden sarsan İsa'nın şu sözlerine yöneliyor: "Her kim, bunun gibi küçük bir çocuğu benim adıma kabul ederse, beni kabul etmiş olur (Mt 18:5). Bu, bir sayı ya da istatistik meselesi değildir. İncil bizi hesap yapmaya davet etmiyor: tek bir çocuk bile yeter. Her çocuk, her insan, sonsuz bir haysiyete sahiptir. Her biri Tanrı'nın suretinde ve benzerliğinde yaratılmıştır (bkz. Yaratılış 1:26); her biri Rab'bin bir temsilidir. Her göçmen çocuğun karşısında, insanlık ve iman eylemi sergilemeye çağırıyoruz; zira bizler, Rab'bi kabul edip O'nunla karşılaşabiliriz. Bu çağrı, Matta İncili'ndeki Rab'bin bir başka sözü ışığında daha da acil hale geliyor: "ben bir yabancıydım ve beni yanınıza kabul ettiniz" (Mt 25:35).

Ne yazık ki, göçmen çocuklar, onları koruyacak ve destekleyecek yetişkinlerden yoksun oldukları için daha kolay göz ardı ediliyorlar. Bu nedenle, onları kaçmaya zorlayan nedenleri ortadan kaldırmak için kendi vatanlarındayken müdahale etmek, aynı zamanda geçiş ve varış ülkelerinde koruma ve karşılama sunmak gereklidir. Yerinden edilmiş çocukların feryadı bugün de Tanrı'ya yükseliyor, tıpkı Çıkış Kitabı'nda duyulan feryat gibi: "Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm. Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum. Bu yüzden onları Mısırlılar'ın elinden kurtarmak için geldim" (Mısır'dan Çıkış 3:7-8). Tanrı onların feryadını duyuyor ve kurtuluşu sağlamak için, tıpkı Musa'ya yaptığı gibi, her birimizin vicdanına ve eylemine güçlü bir şekilde sesleniyor. Bizler kayıtsız kalamayacağımız gibi, bu tür acılara da alışamayız.

Herkesin sorumluluğuna yönelik bir çağrı

Bu çocuklardan sadece biri bile, kişisel yaşamlarımızda, her birimizi, onun hikâyesine, korkularına ve hayallerine derinlemesine kulak vermeye, insanı doğrudan bizi ilgilendirmeyen bir istatistiğe indirgeyen o kayıtsızlığı aşmaya çağırıyor. Bu, her çocuğun onurunu, "göçmen" olma durumunu dikkate almadan önce bile tanımaya ve temel haklarını: yani yaşam hakkı, eğitim hakkı ve tam fiziksel, zihinsel, ruhsal, ahlaki ve sosyal gelişimini sağlayan bir yaşam standardı hakkını korumaya bir davettir.

Bu çocuklardan sadece biri bile, Kilise hayatında, kucaklamayı soyut bir kavramdan istikrarlı bir pastoral uygulamaya dönüştürmemiz için bizi çağırıyor. Bu görevi, belirli bir karizmaya sahip enstitülere veya derneklere devretmekle yetinmeyiz. Günlük hayatta karşılaştığımız somut yüzler karşısında, tüm Hristiyan topluluğu bu çocukları kendi oğulları ve kızları olarak görmeye ve her birinin somut öyküsüyle ilgilenmeye

çağrılmıştır. Hristiyan toplulukları, mültecilerin ve göçmenlerin entegrasyonunu desteklemek ve onları kilise ailesinin tam üyeleri olarak görüp, yalnızca yardım etme zihniyetinin ötesine geçen, sadece kurumsal değil kişisel olarak da eğitim ve maneviyat açısından yeni yollar geliştirmek üzere teşvik edilmelidir. Özellikle, göçmen çocuklarını da sıklıkla etkileyen yalnızlığı, tecrit ve dışlanmayı önlemek ve yerel gençlerin ve genç göçmenlerin karşılıklı saygı, dayanışma ve dostluk yolunda birbirlerini destekleyebilecekleri karşılaşma ve entegrasyon fırsatlarını teşvik etmek hayati önem taşımaktadır.

Bu çocuklardan sadece biri bile farklı dinler açısından da bakıldığında, gençlerin savunmasızlığının dini sınır tanımadığını bize hatırlatmakta ve bizi ortak bir insani ve manevi sorumluluk çerçevesinde birleştirmektedir. Bu durum, inananların kendi aşkınlık anlayışlarından güç alarak koruma ağları örmek için işbirliği yaptıkları somut bir dinler arası diyalog için verimli bir zemin oluşturmaktadır. İnanç toplulukları, her erkek ve kız çocuğunun kendi kültürel kimliği içinde saygı gördüğü ve değer verildiği ortamlar yaratmaya çağrılmaktadır; böylece aşırı gruplar tarafından radikalleştirilme riski önlenabilir. Nihayetinde, bir çocuğu korumak, onun içine kazanmış ilahi sureti korumak demektir.

Bu çocuklardan sadece biri için bile olsa, çocuğun yüksek yararı ilkesini, kamu kurumları bağlamında, yeniden teyit etmek gerekir. Kamu ve özel kurumlar, her bir çocuk ve ergenin korunmasına ve haysiyetine öncelik vermekle yükümlüdür. Bu, etkili yasal koruma araçlarının benimsenmesini, aile birleşiminin teşvik edilmesini ve ayrılıktan kaynaklanan travmanın önlenmesini gerektirir. Acil bir bakış açısı değişikliğine ihtiyaç bulunmaktadır: Tartışmanın odağı, göçün salt yönetiminden insan haklarının tam ve acil korunmasına kaydırılmalı ve “göç edenlere koruma, kabul ve gerçek entegrasyon fırsatlarını garanti edebilecek, koordineli, destekleyici ve etkili bir yanıt” benimsenmelidir (İspanya Parlamentosu’na Hitaben Yapılan Konuşma, Madrid, 8 Haziran 2026).

Göçmen ve mülteci çocukları, Aziz Yusuf ve çocuk İsa ile birlikte Herodes’in şiddetinin acımasızlığını ve Mısır’a sürgünün trajedisini yaşayan Kutsal Meryem Ana’nın anne şefkatine emanet edelim (bkz. Matta 2:13-15). O, çocukların adımlarına eşlik etsin ve topluluklarımızın İncil’in canlı ve güvenilir işaretleri haline gelmesine yardım etsin.

Vatikan’dan, 11 Ağustos 2026, Assisi’li Aziz Klara Anma Günü

LEO PP. XIV